

תורה אביגדור

לילדים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: מירי וינרב

פרשת תולדות תשפ"ג

אל תהיו כמו עשו!

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת תולדות תשפ"ג אל תהיו כמו עשו!

"יענקי, זרק אלי!" קרא איצי בקול רם אל עבר חברו יענקי, בעודם רצים בחצר החידר בהפסקה.

יענקי זרק את הצלחת המעופפת אל עבר איצי, אבל זו עפה מעל לראשו של איצי מבלי שהוא אפילו נסה לתפס אותה!

"איצי, מה קורה אתך? זרקתי את זה ישר אליך!"

אולם נדמה היה כי איצי כלל אינו מסתכל על יענקי - הוא רק עמד שם עם פה פעור. יענקי הסתובב כדי לראות מה תופס את תשומת לבו של חברו, והוא נדהם לראות מסוק טס לכיוונם, מאבד עוד ועוד גבה, כשלהבות יוצאות מזנבו!

"אוי וי!" קרא איצי. "הוא עומד להתרסק!"

שניות ספורות אחר כך, התחזית של איצי התגשמה, והמסוק התנגש בעצמה אל תוך קבוצה של חוטי חשמל שהיו תלויים מעל מגרש חניה ריק, ואז התפוצץ והפך לכדור אש לוהט.

בדקות הקרובות שרר בלבול גדול באזור, בעוד עשרות נידות משטרה, מכבי אש ואמבולנסים עושות את דרכן בדהרה אל עבר זירת ההתנגשות.

לאחר שנהגו העניינים, הרב'ה קפלן הוביל את תלמידיו בחזרה אל הכיתה. "נראה שתאונת המסוק נתקה את החשמל מהשכונה הסמוכה," אמר הרב'ה.

"אבל כל כך קר היום!" אמר יענקי. "אנשים יקפאו מקור!"

"וגם ירעבו," הוסיף מוישי. "ללא חשמל, הם לא יוכלו להשתמש בתנורים, וכל האכל במקרים יתקלקל."

"אולי נביא להם אכל חם," אמר איצי. "ככה הם גם לא יהיו רעבים, וגם לא יהיה להם קר!"

"רעיון מצוי, איצי!" אמר הרב'ה קפלן בחם. הרב'ה פנה אל מוישי, שאביו שמש ברכז האזורי של ארגון "הצלה", והוסיף, "מוישי, אני רוצה שאתה תנהל את הפרויקט הזה. רד בבקשה למטבח החידר, ותאמר לטבח שאנחנו זקוקים ל- 5,000 בקניקיות כמה שיותר מהר. יענקי ואיצי, אני רוצה שתעזרו למוישי עם כל מה שהוא צריך. בסדר ילדים? אתם עושים כעת חסד עצום!" סיים הרב'ה בחיוך.

מיד החל מוישי בחלקת פקדות ליענקי ואיצי: לקנות את הנקניקיות בצרכניה סמוכה, לחבר רשימה של כל המשפחות מהשכונה שבה התרחשה התאונה, ולברר לכמה נקניקיות זקוקה כל משפחה.

בינתיים, הרב'ה קפלן נגש למשרדו של המנהל כדי להודיע לו על ההתרחשויות האחרונות, אולם כשחזר, הוא ראה את איצי עומד מחוץ לבתה כשעל פניו מבט עצוב במקצת.

"הכל בסדר איצי?" שאל הרב'ה בדאגה.

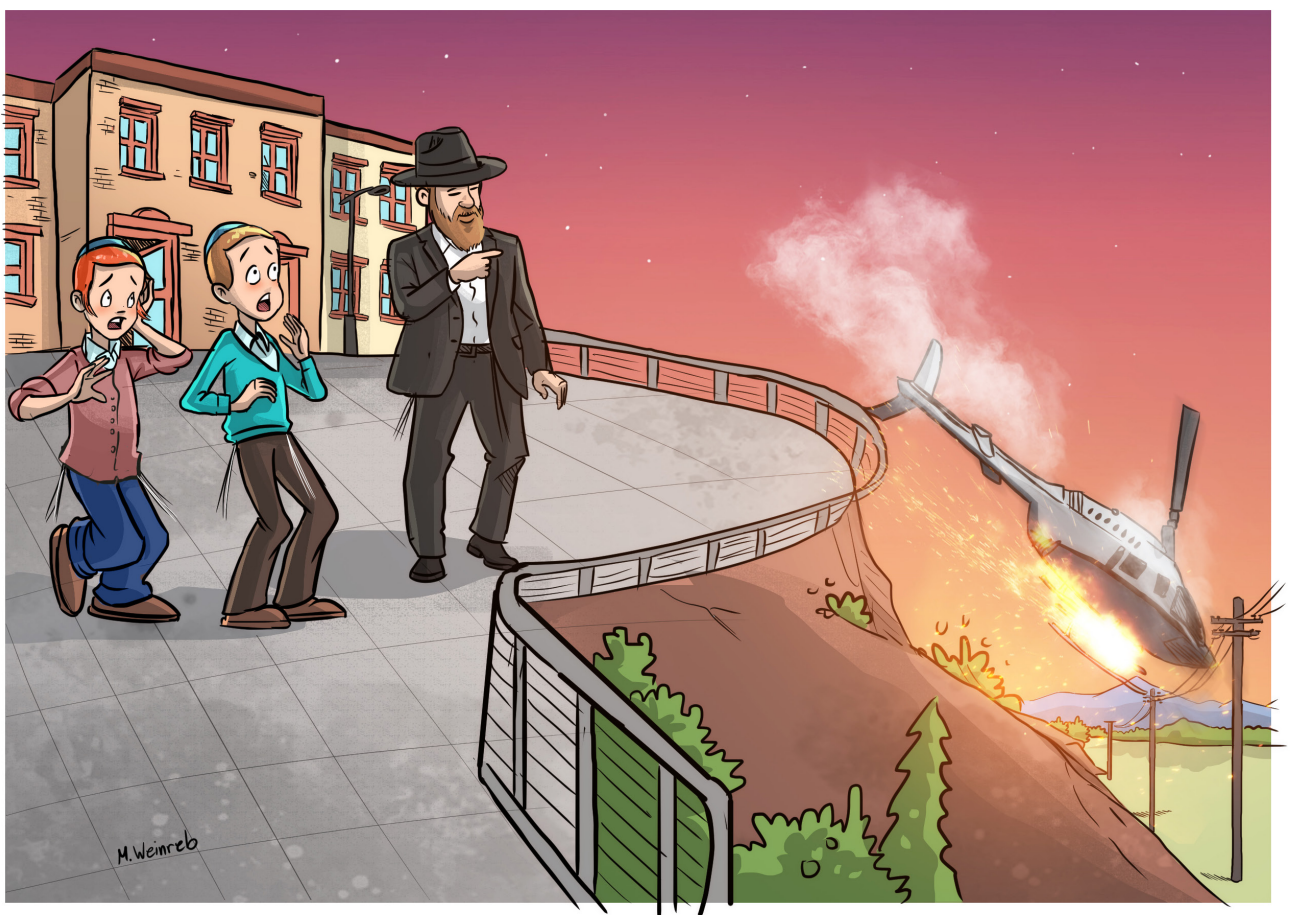
"כן, אני בסדר" אמר איצי. "רק שלא כל כף מתחשק לי לטל חלק בפרויקט הזה."

"אבל זה היה הרעיון שלך!" התפלא הרב'ה. "למה אתה לא רוצה לעזור?"

"אה..." ענה איצי בבשנות. "זה בדיוק הענין. זה היה הרעיון שלי - אז למה מגיע למוישי להיות האחראי?"

"למוישי יש נסיון רב בעזרה לאביו באירועים כגון אלו, ולכן אני חושב שכדאי שהוא ינהל את הפרויקט."

"בסדר, אני מבין," אמר איצי. "אבל אם אני לא האחראי, לא כל כף מתחשק לי לעזור בכלל."

"אני מבין איך שאתה מרגיש, "חייך הרב'ה בעצב. "אבל אני יודע שבסוף תעזור למוישי בפרויקט הזה."

"איך הרב'ה יודע?" שאל איצי בפליאה.

"בגלל שאתה לא כמו עשו, "ענה הרב'ה.

"ברור שאני לא כמו עשו!" נזעק איצי בכאב. "אני לא גנב ורוצח."

"האמת היא, "אמר הרב'ה קפלן, "חויך מהדברים הללו, ישנו דבר נוסף שעשו עשה שלא כדיון, ולזה התכונתי."

איצי הביט ברב'ה, ממתין לשמע מה גרם לו להזכר בעשו, ומה הקשר בין עשו לבין פרויקט הנקניקיות.

"עשו ותר על כל העולם הבא שלו בשלא הסכים להיות 'מספר שתיים', ולעמוד לימינו של יעקב אבינו. אמנם יעקב הוא זה שנבחר להנהיג את כלל ישראל, אבל עשו יכול היה גם הוא להיות חלק מעם ישראל - וגם הוא היה יכול לקבל את התורה. תפקידו היה לתמוך ביעקב אבינו ולעזור לו, ולספק את כל צרכיו על מנת שיוכל להפוך לגדול הדור.

"אלו עשה זאת עשו, אנחנו, עם ישראל, וצאצאיו של עשו היינו היום עם אחד גדול, שעובדים יחד את הקדוש ברוך הוא. אבל תראה מה קרה בסוף - עשו ותר על הכל, רק בגלל שלא רצה להיות 'מספר שתיים' ליעקב."

"הרב'ה, "קרא פתאום איצי. "אני צריך ללכת."

"לאן?" שאל הרב'ה בדאגה. "הכל בסדר? האם זה בגלל משהו שאמרתי?"

"כן, הכל מצוי!" הגיב איצי. "פשוט אני לא רוצה להיות כמו עשו. אני רוצה לעזור למוישי לבשל את 5,000 הנקניקיות, ולא להחמיץ את ההזדמנות לגמל חסד עם כל המשפחות הללו השריות ללא חשמי!"

שבת שלום ומברך!

צידה לדרך

לכל אחד ואחד יש תפקיד משלו בעבודת ה'.
לא רק המנהיג הוא חשוב, לכל אחד יש תפקיד,
שחשוב בעיני ה' באותה המידה.